

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Άριθμός 51

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

22 Δεκεμβρίου 2024

«ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν,
υἱός καὶ ἐδόθη ἡμῖν» (Ἡσαΐου 9,6)

Ὁ μεγαλοφωνότατος Προφήτης Ἡσαΐας, ἀγαπητοί ἀδελφοί, ἀναφωνεῖ: Γεννήθηκε γιὰ ἐμᾶς παιδί, γιός δόθηκε σέ ἐμᾶς καί αὐτός εἶναι ὁ ἰσχυρός Θεός». «Θά πορευθοῦν βασιλεῖς στό φῶς Σου καί ἔθνη στήν λαμπρότητά Σου» (Ἡσ. 60,3).

Ἡ γέννηση τοῦ Κυρίου μας προτυπώθηκε στήν Παλαιά Διαθήκη μέ ἀπώτερο σκοπό νά σωθεῖ ὁ πεπτωκός ἄνθρωπος ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἡ πρώτη προφητική πρόρρηση εἶναι τό λεγόμενο «πρωτευαγγέλιο». Ὁ μελλοντικός Γιός τῆς Γυναίκας (Παναγίας) θά συντρίψει τόν διάβολο (Γεν. 3,15). Ὁ Θεός διαβεβαιώνει τούς γενάρχες τοῦ «περιούσιου λαοῦ» Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ ὅτι μέσῳ αὐτῶν «ἐνευλογηθήσονται» «πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς» (Γεν. 12,1-3 - 26,4 - 28,14). Στό βιβλίο τῶν Ἀριθμῶν διαβάζουμε «ἀνατελεῖ ἄστρον ἐξ Ἰακώβ» (24,17) καί ὁ ἴδιος ὁ Ἰακώβ θά πεῖ γιά τόν ἀπόγονο τοῦ Ἰούδα «οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα», «καί αὐτός προσδοκία ἐθνῶν» (Γεν. 49, 8-10). Πράγματι, καί ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος (Α' Κεφ.) καί ὁ Λουκᾶς (Γ', 21-36) ἐπιβεβαιώνουν τή σημαντική αὐτή πληροφορία, ὅτι ὁ Χριστός κατήγετο ἀπό τό γένος τοῦ Ἰούδα. Ἀλλά ὁ Κύριός μας ἦλκε τήν καταγωγή του καί ἀπό τόν Βασιλέα Δαβίδ. Ὁ ἴδιος ὁ προφητάναξ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ προφήτευσε: «Ἡ δικαιοσύνη καί οἱ δίκαιες ἀποφάσεις εἶναι τό θεμέλιο τοῦ θρόνου Σου, τό ἔλεος καί ἡ ἀλήθεια θά βαδίζουν μπροστά ἀπό τό πρόσωπό Σου» (Ψαλμ. 88,15). Αὐτό τό ἀναφέρει ὁ προφήτης Ἱερεμίας στό βιβλίο του (23,5) καί τό ἐπιβεβαιώνει καί ὁ Λουκᾶς (2,4).

Ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος ἀφηγώντας τά γεγονότα τῆς Γέννησης τοῦ Ἰησοῦ τεκμηριώνει τά γραφόμενά του χρησιμοποιώντας προφητικά κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἔτσι θά καταχωρήσει στό Α' Κεφάλαιο τοῦ Εὐαγγελίου του (στίχ. 22) τή ρήση τοῦ Ἡσαΐα ὅτι ἡ Παρθένος χωρίς τή μεσολάβηση ἄνδρα θά γεννήσῃ υἱό καί θά τόν

ὀνομάσει Ἐμμανουήλ (7,14). Αὐτό ἀναφέρεται καί γιά τίς ἀμφιβολίες τοῦ Ἰωσήφ. Ἡ προσκύνηση τῶν Μάγων «ἄνδρες ἐπὶ σοί διαβήσονται καί προσκυνήσουσί σοι» τοῦ Ἡσαΐα (45,14) ἐπαληθεύεται καί ἀπό τόν Ματθαῖο.

Γιά τόν Ἡρώδη ὁ ὁποῖος ζητεῖ νά μάθει τόν τόπο γέννησης τοῦ Μεσσία, ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής θά χρησιμοποιήσῃ τή ρήση τοῦ προφήτου Μιχαῖα «ἀπό σένα θά βγεῖ ἀρχηγός πού θά ὀδηγήσῃ τόν λαό μου» (5,1) πού ἀναφέρεται στή Βηθλεέμ (Ματθ. 2,6). Ἡ φυγή στήν Αἴγυπτο τεκμηριώνεται μέ προφητεία τοῦ Προφήτου Ὡσηέ (11,1) «ἔξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τόν υἱόν μου» (Ματθ. 2,15). Ἡ σφαγή τῶν νηπίων δίνει τήν εὐκαιρία στόν πρῶτο Εὐαγγελιστή νά ἀναφέρει τήν προφητεία τοῦ Ἰερεμία «φωνή ἀπό τῆ Ραμᾶ ἀκούσθηκε...ἡ Ραχήλ ἔκλαιε τά τέκνα της» (31,15) (Ματθ. 2,18). Ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος μέ αὐτό τόν τρόπο ἐνώνει τίς δύο Διαθηκес, τήν Παλαιά καί τήν Καινή, καί φανερώνει τό πῶς διηγοῦνται τό ἴδιο γεγονός πού εἶναι οἱ ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ γέννηση τοῦ Λυτρωτῆ χώρισε τήν ἀνθρώπινη ἱστορία στά δύο: στήν πρό ἐποχή τῆς πτώσεως καί τῆς προετοιμασίας τοῦ κόσμου γιά τή σωτηρία καί στήν μετά ἐποχή τῆς χάριτος, τῆς εὐλογίας καί τοῦ ἁγιασμοῦ.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος νιώθει ἀδύναμος νά ἐμβαθύνῃ στό ὑπέρλογο τοῦτο μυστήριον. «Φοβοῦμαι, λέει, νά προχωρήσω στήν ἔρευνα. Βλέπω τή μητέρα, ἀντικρύζω τό παιδί, ὅμως τόν τρόπο τῆς γεννήσεως δέν καταλαβαίνω. Νικιέται ὁ φυσικός νόμος, νικιέται καί ἡ τάξη τοῦ κόσμου, ὅπου ἡ βούληση ἐκφράζεται τοῦ Θεοῦ. Ὁ Μονογενής πού ὑπάρχει πρὶν ἀρχίσουν νά μετριοῦνται οἱ αἰῶνες, αὐτός πού δέν ἐμπίπτει στίς ἀνθρώπινες αἰσθήσεις, ὁ ἀσύνθετος, ὁ ἀσώματος, περιβλήθηκε τό σῶμα μου πού ὑπόκειται στή φθορά...».

Ὁ ἱερός Δαμασκηνός σημειώνει: Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἐνηνθρώπησε γιά νά χαρίσῃ στόν ἄνθρωπο ἐκεῖνο γιά τό ὁποῖο δημιουργώντας τον τόν προώρῃσε. Τόν δημιούργησε σύμφωνα μέ τήν δική του εἰκόνα, λογικό καί ἐλεύθερο, προορισμένο ὅπως καί ὁ Δημιουργός Του μέ ἀρετές, γιά νά μείνῃ ἄφθαρτος καί τόν ἀνέβασε στήν ἀθανασία.

Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος ὁ Πόποβιτς καταθέτει: Ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐγένεν ἄνθρωπος, ἵνα «ἐν Αὐτῷ περιπατῶμεν», διά νά ζῶμεν ἐν Αὐτῷ, ὅχι διά νά Τόν βλέπωμεν ἀπό μακράν, νά Τόν θαυμάζωμεν καί νά

φιλοσοφῶμεν περί Αὐτοῦ...ὄχι μεταβάλλοντες καί ἀλλοιώνοντες Αὐτόν ἀναλόγως πρὸς τὸν ἑαυτὸν μας, ἀλλ' ἑαυτοὺς ἀλλάζοντες ἀναλόγως Ἐκείνου.

Ὁ Ἅγιος Ἀνθιμος διδάσκει: Ἐάν θέλωμεν νὰ ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς τό «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη», ἐνδομύχως πρέπει νὰ ταπεινωθοῦμεν. Διότι ἐάν ἔχωμεν τὴν ὑπερηφάνειαν, ἐάν ἔχωμεν τὴν κενοδοξίαν, τὸν ἐγωϊσμό, τὴν ἀλαζονεία, πῶς θὰ ἡσυχάσει καὶ θὰ καθαρισθεῖ ἡ καρδιά μας, διὰ νὰ ἀκούσει τό «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ»;

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας συμπληρώνει: Ἐπειδὴ δέν μπορούμε ἡμεῖς νὰ ἀνεβοῦμε καὶ νὰ ἐνωθοῦμε μαζί Του, Αὐτὸς κατεβαίνει παίρνει ὅ,τι Τοῦ προσφέρουμε καὶ μᾶς τό ξαναδίνει κἀνοντάς το Σῶμα Θεοῦ καὶ Αἷμα Θεοῦ.

Χριστιανοί μου,

ὁ ἱερός Ψαλμωδὸς ἀναφωνεῖ: «Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεέμ γεννᾶται ἐκ Παρθένου. Σήμερον ὁ ἄναρχος ἄρχεται καὶ ὁ Λόγος σαρκοῦται». Ἄν γιὰ τὸν πολὺ κόσμον ποὺ πιστεύει ἐπιφανειακά καὶ βλέπει τὴ θρησκεία σὰν μιὰ ὠραία παράδοση, τό γεγονὸς τῆς Γέννησης τοῦ Χριστοῦ εἶναι μέγα καὶ συγκινεῖ τίς καρδιές, γιὰ τὸν συνειδητό χριστιανὸ ποὺ γνωρίζει τί πιστεύει καὶ γιατί ζεῖ, τό μυστήριον τῆς σάρκωσης εἶναι συγκλονιστικό, ὄχι μόνο γιατί φανερῶνει τὴν ἄφατη κένωση τοῦ Θεοῦ γιὰ τό δικὸ μας πλουτισμό, ἀλλὰ κυρίως γιατί σὰν διαρκὲς μέσα στὴν Ἐκκλησία γεγονὸς δίνει τὴν δυνατότητα στοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐποχῶν νὰ τό βιώσουν στὴν ἐποχὴ τους.

Ἀδελφοί μου,

ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἐμμανουήλ, τὸν ὁποῖο προφητεύει ὁ Προφῆτης Ἡσαΐας καὶ οἱ ἄλλοι Προφῆτες στὴν Παλαιὰ Διαθήκη γίνεται ἄνθρωπος ἀπὸ ἄπειρη ἀγάπη στά πλάσματά Του. Αὐτόν τὸν Κύριο τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἃς ὑποδεχθοῦμε καὶ ἡμεῖς, μέ καθαρή διάνοια καὶ ἀφοῦ εὐτρεπίσουμε τὴν καρδιά μας ἃς ψάλλουμε μαζί μέ τὸν ποιητὴ: Ἰησοῦ! Μπροστά Σου γονατίζουμε – βοσκοὶ τοῦ λόγγου ποὺ ἀγραυλοῦμε, τὴν νύχτα τούτη ποὺ μᾶς ἔκαμες ἄξιους μέ ἀγγέλους νὰ μιλοῦμε! Σὺ εἶσαι ἡ ἐλπίδα μας καὶ ἡ ἀπαντοχὴ μας!

ΑΜΗΝ!